

A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete

Az ügy száma: Kfv.VII.45.149/2025/5.

A tanács tagjai: Dr. Sperka Kálmán a tanács elnöke

Dr. Cséffán József előadó bíró

Dr. Varga Zs. András bíró

Dr. Remes Gábor bíró

Dr. Ujhelyi-Gyurán Ildikó bíró

A felperes: felperes1
(cím1)

A felperes képviselője: Dr. Zimányi Zsolt ügyvéd
(cím2)

Az alperes: Budapest Főváros Kormányhivatala
(cím3)

Az alperes képviselője: Dr. Szász Imola kamarai jogtanácsos

A per tárgya: munkaügyi bírsággal kapcsolatos közigazgatási per

A felülvizsgálati kérelmet

benyújtó fél: Az alperes

Az elsőfokú bíróság

határozatának száma: Fővárosi Törvényszék 112.K.701.339/2025/14.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 112.K.701.339/2025/14. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, az alperes 2025. március 6-án kelt BP/2102/000073-3/2025. számú határozatának a munkaügyi bírság kiszabására vonatkozó rendelkezését megsemmisíti, a keresetet ezt meghaladóan elutasítja.

A feljegyzett 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes a felperes által üzemeltetett pékségben 2024. július 4. napján helyszíni foglalkoztatás-felügyeleti ellenőrzést folytatott, amelynek eredményeként a 2024. július 4-én kelt BP/2102/002396-7/2024. számú határozatával (a továbbiakban: Határozat1) a pékségben foglalkoztatott két harmadik országbeli munkavállaló további foglalkoztatását 2024. július 4. napján 10 óra 32 perctől az intézkedésre okot adó szabálytalanság megszűnéséig megtiltotta. A Határozat1 indokolásában foglaltak szerint a helyszíni ellenőrzés alkalmával megállapítást nyert, hogy a foglalkoztató a munkavállalókat érvényes munkavállalás céljából kiadott tartózkodási engedély nélkül foglalkoztatta. Ezzel két főt érintően megsértette a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény (a továbbiakban: Flt.) 7. § (1) bekezdését, valamint a harmadik országbeli állampolgárok magyarországi foglalkoztatásának nem összevont kérelmezési eljárás alapján történő engedélyezéséről, az engedélyezési kötelezettség alóli mentességről, a fővárosi és megyei kormányhivatal munkaügyi központjának az összevont kérelmezési eljárásban való szakhatósági közreműködéséről, valamint a Magyarországon engedélymentesen foglalkoztatható harmadik országbeli állampolgárok magyarországi foglalkoztatásának bejelentéséről, és a munkabér megtérítéséről szóló 445/2013. (XI. 28.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kr.) 3. § (1) bekezdését.

[2] Az alperes a Határozat1 meghozatalát követően a hatósági ellenőrzést folytatta, majd a 2025. január 15. napján kelt BP/2102/000073-1/2025. számú végzésével tájékoztatta a felperest, hogy az ügyben 2024. július 4-én megkezdett foglalkoztatás-felügyeleti ellenőrzés és az azt követő eljárási cselekmények eredményeként a végzés keltének időpontjától hivatalból hatósági eljárást indított, mivel az ellenőrzés során felmerült bizonyítékok jogszabálysértésekre (két fő munkavállalásra jogosító tartózkodási engedély nélkül történő foglalkoztatására) utaltak.

[3] Az alperes a 2025. március 6. napján kelt BP/2102/000073-3/2025. számú határozatával (a továbbiakban: Határozat2) a felperessel szemben 5.336.000 forint munkaügyi bírságot szabott ki. Határozatának indokolásában megállapította, hogy a felperes két koszovói állampolgárságú munkavállalót érvényes munkavállalásra jogosító tartózkodási engedély nélkül foglalkoztatta, ezzel megsértette az Flt. 7. § (1) bekezdését és az Kr. 3. § (1) bekezdését.

A felperes keresete

[4] A felperes keresetében kérte a Határozat2 megsemmisítését és szükség esetén az alperes új eljárásra kötelezését arra hivatkozva, hogy az alperes túllépte a hatósági eljárás 60 napos ügyintézési határidejének a kétszeresét, ezért a munkaügyi bírság megfizetésére nem kötelezhető.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság tárgyaláson kívül meghozott jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Döntését az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 2. § (1) bekezdésében, 50. § (6) bekezdésében, 98. §-ában, az Flt. 7. § (1) bekezdésében, a Kr. 3. § (1) bekezdésében, 15. § 31. pontjában, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 37. § (1) bekezdés f) pontjában, 77. §-ában, 85. § (1) bekezdésében, 88. § (1) bekezdés a) pontjában, az Alaptörvény XXIV. cikkében, valamint a Kúria Kfv.I.35.007/2012/11. számú döntésében foglaltakra alapította.

[6] A helyszíni ellenőrzés során feltártak figyelembevételével, illetve a Kr. 3. § (1) bekezdésében és 15. § 31. pontjában foglaltak értelmezésével az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a helyszíni ellenőrzést követően az alperesnek szükséges és indokolt volt lefolytatnia a hatósági ellenőrzést a tényállás teljeskörű tisztázása érdekében. Az alperes elmulasztotta ugyan a hatósági ellenőrzés lefolytatására előírt 60 napos ügyintézési határidőt, azonban annak elmulasztásához a jogszabályok nem fűznek jogvesztéssel járó jogkövetkezményt, a lefolytatott eljárás nem jogellenes, automatikusan az eljárás során meghozott döntés nem jogszerűtlen. A felperes a peres eljárás során nem bizonyította, hogy a hatósági eljárás az alperesnek a hatósági eljárás megindítására vonatkozó végzésében meghatározott időpontban foglaltaktól eltérő időpontban indult. A hatósági eljárás megindításának napja és a Határozat2 közlése iránt intézkedés napja között eltelt idő jogszerűségét a felperes nem vitatta, ezért azt a bíróság a kereseti kérelemhez kötöttségre tekintettel [Kp. 2. § (4) bekezdés] nem vizsgálta. Utalt továbbá arra, hogy a felperes keresetében a Kp. 2. §-a megsértésére, a rendelkezés idézése útján ugyan hivatkozott, ezen túlmenően azonban nem indokolta a keresetét.

A felülvizsgálati kérelem, ellenkérelem

[7] A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését. Másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az ügyben eljáró bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását az Ákr. 50. § (6) bekezdésében, 101. §-ában, 103. § (4) bekezdésében, Magyarország Alaptörvénye 28. cikkében, a 9/2020. (V. 28.) AB határozatban, a 72/1995. (XII. 15.) AB határozatban foglaltak megsértésére, valamint a Kfv.VII.45.045/2024/4. számú kúriai döntésben foglaltaktól jogkérdésben eltérésre hivatkozva. Kérte továbbá az alperes perköltség megfizetésére kötelezését a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdésére hivatkozva.

[8] Előadta, hogy a jogerős ítélet – az azonos tényállás ellenére – a hivatkozott kúriai döntésben foglaltaktól jogkérdésben eltért. A hatósági eljárás a munkavállalók további foglalkoztatását megtiltó határozat meghozatalára tekintettel megindult, az alperes a hatósági eljárásra irányadó 60 napos ügyintézési határidő kétszeresét túllépve hozta meg határozatát, ezért a munkaügyi bírságot jogszerűen nem szabhatta volna ki vele szemben.

[9] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és a döntés jogi indokai

[10] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontjának az alkalmazásával befogadta, mivel a felperes megjelölte azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől a felülvizsgálni kért határozat jogkérdésben eltér. Az érdemi felülvizsgálat eredményeként megállapította, hogy a felülvizsgálati kérelem – az alábbiak szerint – megalapozott.

[11] A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül [Kp. 115. § (2) bekezdés, Kp. 108. § (1) bekezdés]. Ennek során a Kúriának arról kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság a felülvizsgálati kérelemben felhívott jogszabályok megsértése nélkül és a megjelölt kúriai határozattal összhangban jutott-e arra a következtetésre, hogy az alperes a Határozat2-vel kiszabott munkaügyi bírság közigazgatási szankciót jogszerűen alkalmazhatta.

[12] A Kúria mindenekelőtt rögzíti, hogy a felülvizsgálni kért jogerős ítélet és a felperes által hivatkozott Kfv.VII.45.045/2024/4. számú kúriai döntés tekintetében az ügyszabósság (Jpe.I.60.002/2021/7., Jpe.II.60.019/2021/18., Jpe.I.60.006/2020/11.) megállapítható, ezért az abban foglaltakat – az alábbiak szerint – ebben a perben is irányadónak tekinti.

[13] A jogerős ítélet és a hivatkozott kúria döntés egyező tényállása szerint a hatóság egy foglalkoztatás-felügyeleti eljárásban a helyszíni ellenőrzés során megállapította, hogy a foglalkoztató két harmadik országbeli munkavállalót érvényes munkavállalás céljából kiadott tartózkodási engedély nélkül foglalkoztatott. Erre figyelemmel a jogszabálysértések jogkövetkezményéről döntött: határozattal a munkavállalók további foglalkoztatását megtiltotta, ezt követően a hatósági ellenőrzés folytatásával további eljárási cselekményeket végzett, majd végzéssel a hatósági eljárás megindításáról tájékoztatta a felperest. Végül érdemi határozattal munkaügyi bírságot szabott ki a foglalkoztatóval szemben.

[14] A hivatkozott kúriai döntés elvi tartalma szerint a hatóság a további foglalkoztatás megtiltására vonatkozó határozata meghozatalát követően a határozat alapjául szolgáló jogsértés körülményeit, további jogkövetkezmény (munkaügyi bírság) kiszabásának feltételeit a hatósági ellenőrzés folytatásával már nem vizsgálhatja. Nincs azonban törvényi akadálya annak, hogy a hatósági eljárás keretében, a hatvan napos ügyintézési határidőben [Ákr. 50. § (2) bekezdés c) pontja és (6) bekezdése, 104. § (3) bekezdés a) pontja] a megállapított jogszabálysértések miatti további jogkövetkezmények alkalmazhatóságának tisztázása érdekében további eljárási cselekményeket is végezzen. Az ügyintézési határidőt az ilyen eljárási cselekmény foganatosítása nem szakítja meg, nem eredményezi annak meghosszabbodását.

[15] A perbeli esetben a további foglalkoztatás megtiltására vonatkozó Határozat1 meghozatalának időpontjától (2024. július 4.) a hatósági eljárás megindult. Az alperes a Határozat1 alapjául szolgáló jogszabályértékek körülményeit, a további jogkövetkezmény (munkaügyi bírság) kiszabásának feltételeit a hatósági ellenőrzés folytatásával már nem vizsgálhatta. Nem volt azonban törvényi akadálya annak, hogy a hatósági eljárás keretében további eljárási cselekményeket végezzen a megállapított jogszabálysértések miatti további jogkövetkezmény (a munkaügyi bírság) alkalmazhatóságának tisztázása érdekében. Az általa végzett eljárási cselekmények foganatosítása nem szakította meg a hatósági eljárásra irányadó hatvan napos ügyintézési határidőt. Az alperes arra tekintettel, hogy a Határozat1

meghozatalával a hatósági eljárás megindult, a hatósági eljárás megindításáról 2025. január 15-én meghozott végzésével jogszerűen már nem rendelkezhetett. A Kúria ebben a körben utal arra, hogy a hatóság érdemi döntést csak hatósági eljárás eredményeként hozhat, vagyis a hatósági ellenőrzés időtartama alatt, hatósági eljárás lefolytatása nélkül nem hozható érdemi határozat. A további foglalkoztatást megtiltó határozat meghozatalát követően a foglalkoztatás-felügyeleti hatóság megalapozottan már nem hivatkozhat arra, hogy a hatósági eljárás nem indult meg, a határozatban megállapított jogsértéseket alátámasztó valamennyi bizonyíték még nem áll rendelkezésre, ezért a hatósági ellenőrzés folytatható, majd annak eredményeként a hatósági eljárás megindítható.

[16] Mindezekre figyelemmel téves, és a hivatkozott kúriai döntésben foglaltaktól jogkérdésben eltér az elsőfokú bíróság álláspontja, amely szerint az alperes a Határozat1 meghozatalát követően a hatósági ellenőrzést folytathatta annak indokoltságára, szükségességére tekintettel. A hatósági ellenőrzés ügyintézési határidejét ugyan túllépte, de ennek önmagában nincs jogkövetkezménye, illetve, hogy jogszerűen rendelkezhetett a lefolytatott hatósági ellenőrzés eredményeként a hatósági eljárás megindításáról. A Határozat1 meghozatalával ugyanis a hatósági eljárás megindult, az alperes a hatósági ellenőrzést tovább nem folytathatta. Ekként nem a hatósági ellenőrzés, hanem a hatósági eljárás hatvan napos ügyintézési határidejének kétszeresét lépte túl, amelyhez a törvény az Ákr. 103. § (4) bekezdése szerinti jogkövetkezményeket fűzi, vagyis a hatóság a jogsértés tényének megállapításán és a jogellenes magatartás megszüntetésére vagy a jogszerű állapot helyreállítására kötelezésen túl egyéb jogkövetkezményt nem alkalmazhat.

[17] Az elsőfokú bíróság tévesen helyezkedett arra az álláspontra, miszerint a felperesnek a peres eljárás során nem sikerült bizonyítania, hogy a hatósági eljárás az annak megindítására vonatkozó végzésben meghatározott időpontban foglaltaktól eltérő időpontban indult, ugyanis a felperesnek azt bizonyítania nem kellett, mert a peradatokból megállapítható. Az elsőfokú bíróság tévesen rögzítette a jogerős ítéletben azt is, hogy a felperes a hatósági eljárás megindításának és a határozat közzélése iránti intézkedésének a napja között eltelt idő jogszerűségét nem vitatta, hiszen keresetében arra hivatkozott, hogy az alperes a hatósági eljárásra irányadó hatvan napos ügyintézési határidő kétszeresét túllépte, ezért a munkaügyi bírság kiszabása jogsértő. Az elsőfokú bíróság erre figyelemmel megalapozatlanul mellőzte az ebben a körben történő felülvizsgálatot.

[18] A Kúria megállapította, hogy a perbeli esetben a hatósági eljárás 2024. július 4. napján indult, a hatóság érdemi határozatát 2025. március 6. napján hozta meg. Az alperes a hatósági eljárás során túllépte a hatvan napos ügyintézési határidő kétszeresét, ezért a munkaügyi bírság közigazgatási szankció alkalmazására nem, csupán a jogsértés tényének megállapítására, és a jogellenes magatartás megszüntetésére vagy a jogszerű állapot helyreállítására kötelezésre volt törvényes lehetősége [Ákr. 103. § (4) bekezdés]. A felperes keresetében a Határozat2 megsemmisítését a hatósági eljárás hatvan napos ügyintézési határideje kétszeresének a túllépésére hivatkozva kérte. A munkaügyi bírság kiszabását megalapozó jogsértés tényének a megállapítását azonban az ügyintézési határidő kétszeresének a túllépése nem érinti, ezért a Határozat2 teljes egészében történő megsemmisítésére nincs törvényes lehetőség.

[19] Mindezekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, és az alperes határozatának a munkaügyi bírságot kiszabó rendelkezését megsemmisítette, a keresetet ezt meghaladóan elutasította [Kp. 121. § (1) bekezdés a) pont].

[20] Ha a jogerős ítélet az ügy érdemére kiható módon jogkérdésben eltér a Kúria közzétett határozatában foglaltaktól, akkor annak egészben vagy részben történő hatályon kívül helyezése, és – ha a döntéshez szükséges tények megállapíthatók – a jogszabályoknak megfelelő határozat meghozatala nem mellőzhető.

Záró rész

[21] A felperes kérte az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban felmerült költsége megfizetésére kötelezését az IM rendelet 3. § (2) bekezdésére hivatkozva, azzal, hogy az általános forgalmi adó megfizetésére köteles. Az IM rendelet hivatkozott rendelkezése értelmében a munkadíj minden megkezdett tárgyalási óránként, valamint az ügyvédnek vagy kamarai jogtanácsosnak az eljárást megelőző és a tárgyaláson kívül végzett igazolt tevékenységéért óránként a központi költségvetésről szóló törvényben megállapított kirendelt ügyvédi óradíj kétszerese, azzal, hogy a munkadíj mértéke nem lehet kevesebb az ügyvédi óradíj ötszörösénél. A Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 81. § (1)-(2) bekezdései értelmében, ha a pernyertes fél nem számít fel perköltséget, vagy az igényelt perköltség pontos összegét nem jelöli meg, a bíróság a perköltségről nem rendelkezhet. A felperes az igényelt perköltség pontos kiszámításához szükséges adatokat nem szolgáltatott, illetve a perköltség pontos összegét nem határozta meg, ezért a Kúria a perköltségről nem rendelkezhetett.

[22] A pervesztes alperes az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja szerint teljes személyes illetékmentességben részesül, ezért az eljárási illeték a magyar állam terhén marad.

[23] Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye [Kp. 116. § d) pont].

[24] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2026. március 10.

Dr. Sperka Kálmán

a tanács elnöke

Dr. Cséffán József s.k.

előadó bíró

Dr. Varga Zs. András s.k.

bíró

Dr. Remes Gábor s.k.

bíró

Dr. Ujhelyi-Gyurán Ildikó s.k.

bíró

